

Παραδοσιακοί και θαυμαστοί θρύλοι,για την Άλωση της Κωνσταντινούπολης

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

«ΠΑΛΙ ΜΕ ΧΡΟΝΟΥΣ ΜΕ ΚΑΙΡΟΥΣ»

Όταν έπεσε η Κωνσταντινούπολη στους Τούρκους, ένα πουλί ανέλαβε να πάει ένα γραπτό μήνυμα στην Τραπεζούντα στην Χριστιανική Αυτοκρατορία του Πόντου για την Άλωση της Πόλης. Μόλις έφτασε εκεί πήγε κατευθείαν στη Μητρόπολη που λειτουργούσε ο Πατριάρχης και άφησε το χαρτί με το μήνυμα πάνω στην Άγια Τράπεζα. Κανείς δεν τολμούσε να πάει να διαβάσει το μήνυμα. Τότε πήγε ένα παλικάρι, γιός μιας χήρας, και διάβασε το άσχημο μαντάτο «Πάρθεν η Πόλη, Πάρθεν η Ρωμανία».

Το εκκλησίασμα και ο Πατριάρχης άρχισαν τον θρήνο, αλλά ο νέος τους απάντησε «Κι αν η Πόλη έπεσε, κι αν πάρθεν η Ρωμανία, πάλι με χρόνους και καιρούς, πάλι δικά μας θα' ναι».

«ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΝΑ ΚΥΛΑΕΙ»

Οι περισσότεροι τοπικοί θρύλοι για την άλωση της Κωνσταντινούπολης μοιάζουν σε ένα σημείο: όλοι δείχνουν ότι ο χρόνος σταμάτησε με την κατάληψη της ιερής πόλης της Ορθοδοξίας από τους άπιστους Τούρκους και ότι η τάξη στον κόσμο θα επανέλθει με την ανακατάληψη της Βασιλεύουσας από τους Έλληνες. Έτσι, και στην Ήπειρο υπάρχει μια αντίστοιχη λαϊκή δοξασία. Συγκεκριμένα, ένα πουλί φέρνει την αναγγελία της πτώσης της Πόλης σε μια ομάδα βοσκών που εκείνη τη στιγμή ποτίζουν τα κοπάδια τους σε ένα ποτάμι. Ο θρύλος λέει ότι στο άκουσμα της φοβερής είδησης τα νερά του ποταμιού σταμάτησαν να κυλάνε, αφού και το φυσικό στοιχείο θεώρησε ότι η πτώση της Κωνσταντινούπολης ήταν κάτι το ανήκουστο. Το ποτάμι θα συνεχίσει και πάλι να κυλάει, μόλις απελευθερωθεί η Πόλη, συνεχίζει ο λαϊκός θρύλος...

ΟΙ ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ»

Έναν από τους πύργους των τειχών της Πόλης τον υπεράσπιζαν τρία αδέρφια, άρχοντες Κρητικοί που πολεμούσαν με το μέρος των Βενετών (η Κρήτη τότε ήταν κάτω από την κυριαρχία των Βενετών). Μετά την πτώση της πόλης τα τρία αδέρφια και οι άντρες τους εξακολουθούσαν να πολεμούν και παρά τις λυσσώδεις προσπάθειες τους οι Τούρκοι δεν είχαν κατορθώσει να καταλάβουν τον πύργο. Για το περιστατικό αυτό ενημερώθηκε ο Σουλτάνος και εντυπωσιάστηκε από την παλικάριά τους.

Αποφάσισε, λοιπόν, να τους επιτρέψει να φύγουν με ασφάλεια από τον πύργο και να πάρουν ένα καράβι με τους άντρες τους και να γυρίσουν στην Κρήτη. Πραγματικά η πρόταση του έγινε δεκτή με τη σκέψη ότι έπρεπε να μείνουν ζωντανοί για να πολεμήσουν να ξαναπάρουν τη Βασιλεύουσα πίσω από τους άπιστους. Έτσι οι Κρητικοί επιβιβάστηκαν στο πλοίο τους και ξεκίνησαν για το νησί τους. Το πλοίο δεν έφτασε ποτέ στην Κρήτη και ο θρύλος λέει ότι περιπλανιούνται αιώνια στο πέλαγος μέχρι τη στιγμή που θα ξεκινήσει η μάχη για την ανακατάληψη της Πόλης από τους Έλληνες. Τότε το πλοίο των Κρητικών θα τους ξαναφέρει στην Κωνσταντινούπολη για να πάρουν και αυτοί μέρος στη μάχη και να ολοκληρώσουν την αποστολή τους και το ελληνικό έθνος να ξανακερδίσει την Πόλη.

«Η ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ»

Σύμφωνα με την παράδοση πριν ο Μωάμεθ ο Β΄ καταλάβει την Κωνσταντινούπολη, ο αυτοκράτορας Κων/νος διέταξε να μεταφέρουν την αγία τράπεζα και όλα τα κειμήλια της Αγίας Σοφίας μακριά από την πόλη για να μην πέσουν στα χέρια των Τούρκων.

Τρία καράβια Ενετικά λοιπόν ξεκίνησαν από την πόλη γεμάτα με όλα αυτά τα κειμήλια, όπως λέει και ο θρύλος, αλλά το τρίτο από αυτά που μετέφερε την αγία τράπεζα βυθίστηκε στα νερά του Βοσπόρου στην περιοχή του Μαρμαρά.

Από τότε μέχρι σήμερα στο σημείο εκείνο που είναι βυθισμένη η αγία τράπεζα τα νερά της θάλασσας είναι πάντοτε ήρεμα και γαλήνια, ασχέτως με τις καιρικές συνθήκες που επικρατούν στην γύρω περιοχή. Το φαινόμενο μαρτυρούν και σύγχρονοι Τούρκοι επιστήμονες, που έχουν κάνει κατά καιρούς απόπειρες να ανακαλύψουν που οφείλεται αυτό το περίεργο φαινόμενο, αλλά λόγω της λασπώδους σύστασης του βυθού, επέστησαν άκαρπες.

Στο βιβλίο του Δωροθέου Μονεμβασίας με τίτλο “Βίβλος Χρονική” (1781) διαβάζουμε:

«Οι Ενετοί την υπερθαύμαστον και εξάκουστον Αγίαν Τράπεζαν της Αγίας Σοφίας, την πολύτιμον και ωραιότατην, έβγαλαν από τον Ναό και έβαλαν εις το καράβι, και καθώς έκαναν άρμενα και επήγαιναν προς Βενετία, ω, του θαύματος! Πλησίον της νήσου του Μαρμαρά άνοιξε το καράβι και έπεσεν εις την θάλασσαν η Αγία Τράπεζα και εβούλησε και είναι εκεί ως σήμερα, και τούτο είναι φανερόν και το μαρτυρούν οι πάντες, διότι όλον το μέρος εκείνο, όταν κάμνει φουρτούνα, η θάλασσα όλη κάμνει κύματα φοβερά, εις δε τον τόπο όπου είναι η Αγία Τράπεζα είναι γαλήνη και δεν ταρασσεται η θάλασσα. Και υπαγαίνουν τινές εκεί με περάματα, και λαμβάνουν από την θάλασσαν εκείνην, όπου είναι η Αγία Τράπεζα, και μυρίζει θαυμασιώματα μυρωδιάν, από το άγιον μύρον όπου έχει και των άλλων αρωμάτων»

Ο πατέρας της Ελληνικής λαογραφίας, Νικόλαος Πολίτης, γράφει για το περιστατικό:

«Την ημέρα που πάρθηκεν η Πόλη έβαλαν σ' ένα καράβι την Αγία Τράπεζα, να την πάνε στην Φραγκιά, για να μην πέσει στα χέρια των Τούρκων. Εκεί όμως στην θάλασσα του Μαρμαρά, άνοιξε το καράβι και η Αγία Τράπεζα εβούλιαξε στον πάτο. Στο μέρος εκείνο η θάλασσα είναι λάδι, όση θαλασσοταραχή και αν είναι γύρω. Και το γνωρίζουν το μέρος αυτό από τη γ'λήνη που είναι πάντα εκεί και από την ευωδία που βγαίνει. Πολλοί μάλιστα αξιώθηκαν να την ιδούν στα βάθη της θάλασσας.»

Θα μπορούσε να είναι άλλος ένας μύθος που κατάφερε να επιβιώσει τόσους αιώνες μέσα στις καρδιές των Ελλήνων μαζί με τον κρυφό πόθο της επιστροφής της Κωνσταντινούπολης και πάλι σε Ελληνικά χέρια. Αυτός ο κρυφός πόθος εξάλλου μεγάλωσε, και θα μεγαλώνει, αμέτρητες γενιές Ελλήνων. Όμως σύμφωνα με ντόπιους Τούρκους της Κωνσταντινούπολης, το σημείο αυτό είναι υπαρκτό και τα τελευταία χρόνια μετακινείται πλησιάζοντας την πόλη. Σύμφωνα με προφητεία η αγία τράπεζα θα μεταφερθεί και πάλι μέσα στον ναό για να τελειώσει η θεία λειτουργία που διεκόπη όταν εισέβαλαν στην πόλη οι Τούρκοι.

«ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΝ»

Όταν οι Τούρκοι μπήκαν στην Πόλη ξεκίνησαν να καταστρέφουν τις εκκλησίες και τα μοναστήρια. Στην Αγία Σοφιά είχε καταφύγει πολύ λαός, κυρίως γυναικόπαιδα, για να αποφύγουν τον θάνατο. Όμως η παρουσία τους εκεί δεν τους έσωσε, καθώς φανατισμένοι από τους δερβίσηδες μωαμεθανοί μπήκαν στην εκκλησία και άρχισαν να σφάζουν αδιακρίτως όποιον έβρισκαν μπροστά τους.

Ο σωρός των πτωμάτων έφτασε τα δέκα μέτρα. Όταν μάλιστα ο Σουλτάνος Μωάμεθ προσπάθησε να μπει στο ναό το άλογο του σκόνταψε πάνω στα πτώματα. Με την οπλή του το άλογο άφησε ένα σημάδι στην κορυφή ενός στύλου, το οποίο σώζεται μέχρι σήμερα.

Τις πιο πολλές εικόνες και τοιχογραφίες της Αγία Σοφιάς τις κατέστρεψαν οι Τούρκοι. Όταν, όμως, οι άπιστοι εισβολείς έφτασαν στον εξώστη – γυναικωνίτη και ένας τσαούσης (Τούρκος αξιωματικός) προσπάθησε με έναν πέλεκυ να καταστρέψει μια τοιχογραφία της Παναγίας που κρατά στα χέρια της τον Ιησού μωρό, έγινε το θαύμα! Τη στιγμή που ο Τούρκος προσπάθησε να καταφέρει το πρώτο χτύπημα στην τοιχογραφία κεραυνοβολήθηκε κι έπεσε νεκρός. Τη θέση του πήρε ένας άλλος Τούρκος, αλλά την ίδια στιγμή κι εκείνος είχε την ίδια τύχη. Οι υπόλοιποι βάρβαροι πανικοβλήθηκαν απ' το πρωτόγνωρο γι' αυτούς θαύμα και γεμάτοι τρόμο, αλλά και σεβασμό εγκατέλειψαν την ανόσια προσπάθειά τους. Η συγκεκριμένη τοιχογραφία σώζεται μέχρι σήμερα στον δεξιό εξώστη της Αγία

Σοφιάς.

«Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ»

Όταν οι Τούρκοι μπήκαν στη Βασιλική Εκκλησία, ένας ιερέας τελούσε τη Θεία Λειτουργία. Βλέποντας τους άπιστους να μπαίνουν, δε σκεπτόταν παρά πώς να σώσει από τη βεβήλωση τον ιερό άρτο και το πολύτιμο Αίμα του Χριστού. Ανέβηκε, λοιπόν, βιαστικός στον Άμβωνα, κρατώντας τ' Άγιο Δισκοπότηρο κι εξαφανίστηκε σε μια μικρή πόρτα. Την έκλεισε πίσω του, μα δυστυχώς οι Τούρκοι τον είχαν δει κι έτρεξαν να τον προφτάσουν. Όταν όμως έφθασαν στο σημείο που θα έπρεπε να βρίσκεται η πόρτα, ξαφνιαστήκαν γιατί δεν είδαν παρά μόνο μια γυμνή, λεία επιφάνεια χωρίς το παραμικρό σημάδι ανοίγματος. Αγριεμένοι, προσπάθησαν να γκρεμίσουν τον τοίχο, αλλά έσπασαν τα όπλα τους, χωρίς να καταφέρουν τίποτε!

- Ας φέρουν τους χτίστες του στρατού μας, αποφάσισε ο Σουλτάνος. Έτσι θα δούμε τι είναι πίσω απ' αυτόν τον τοίχο.

Οι χτίστες ήρθαν με τα εργαλεία τους κι άρχισαν να χτυπούν τον τοίχο. Παρ' όλες τους τις προσπάθειες όμως, δεν μπόρεσαν ούτε να τον τρυπήσουν κι ομολόγησαν πως σίγουρα υπήρχε κάποιο τεχνικό μέσο, που τους ήταν άγνωστο.

-Είστε ανίκανοι, φώναξε καταθυμωμένος ο Σουλτάνος και θα τιμωρηθείτε! Να φέρουν βυζαντινούς χτίστες!

Τότε έφεραν βιαστικά όσους μπόρεσαν και απειλώντας τους με θάνατο, τους πρόσταζαν να ρίξουν αυτόν τον τοίχο! Μα, ούτε κι αυτοί δεν τα κατάφεραν!

Γιατί, το θέλημα του Θεού, πιο δυνατό από κάθε ανθρώπινη δύναμη, κρατούσε αυτές τις πέτρες δεμένες γερά, για να προστατεύει τον ιερέα. Όλους αυτούς τους αιώνες, ο ιερέας αγρυπνεί, σφίγγοντας το δισκοπότηρο, που προστάτευσε από τους άπιστους! Μα, όταν θα ξαναπάρουμε την Πόλη, η πόρτα θα ξανανοίξει μόνη της, ο ιερέας θα βγει, θα ξαναμπει στο ιερό και θα συνεχίσει τα λόγια της λειτουργίας, από κει ακριβώς που είχε σταματήσει!

ΤΑ ΜΙΣΟΤΗΓΑΝΙΣΜΕΝΑ ΨΑΡΙΑ

Όταν έπαιρναν οι Τούρκοι την Πόλη, ένας καλόγερος τηγάνιζε εφτά ψάρια στο τηγάνι. Τα είχε τηγανίσει από τη μία μεριά κι όταν ήταν να τα γυρίσει από την άλλη, έρχεται ένας και του λέει πως πήραν οι Τούρκοι την Πόλη. Τότε θα το πιστέψω αυτό, λέει ο καλόγερος, αν τα τηγανισμένα ψάρια ζωντανέψουν. Δεν απόσωσε το λόγο και τα ψάρια πήδησαν από το τηγάνι ζωντανά κι έπεσαν στο νερό εκεί κοντά. Κι είναι έως σήμερα τα ζωντανεμένα εκείνα ψάρια στο Μπαλουκλί, και θα φαίνονται μισοτηγανισμένα, ως να έρθει η ώρα να πάρουμε την

Πόλη. Τότε λένε θα έρθει ένας άλλος καλόγερος και θα τα αποτηγανίσει.

Πηγή: paravouniotissa.gr